

Čert aby to vzal!

Jednou jsem psal domácí úkol z matematiky. Ale ať jsem přemýšlel, jak jsem přemýšlel, nemohl jsem si vzpomenout, jak se násobí složené zlomky.

„Čert aby to vzal!“ ulevil jsem si.

Vtom se ozvala rána a pár vteřin jsem viděl jen šedý kouř. Když se rozplynul, stál přede mnou čert.

„Tfuj!“ řekl čert a odplivl si na koberec. „Já ty lidi prostě nechápu. Proč nás kvůli každé prkotince voláte?! Víš vůbec, ty kluku, kolik věcí v tom Pekle máme? Vždyť tam pomalu není k hnutí! A to kvůli Vám, lidem! Tfuj!“ řekl a znovu si odplivl. Potom se na mne podíval a povídá:

„Hele, já bych ten úkol klidně vodnes', kdybysme měli v Pekle ještě místo! Jenže ty nejses' jedinej, kdo kolikrát za den říká to, čims' mě přivolal. Víš vůbec, kolik už tam kolegové nanosili krámů, jako jsou zlomený šroubováky, nepovedený výrobky, připálený vobědy, rozbitý auta, pokřivený hřebíky, rezavý kliky a zámky a tak podobně?! Dyt' už pomalu nemáme kam dávat kotle s hříšníkama!“

Čert si odkašlal a nadával dál: „Vy lidi ste vůbec hrozný! Nejenom, že nám do Pekla posíláte takový zbytečný věci, ale třeba aji některý lidi. Víš, kolikrát za den slyším: ‚Aby tě čert vzal!‘? Hodněkrát. Anebo třeba takovej Karel na bílým koni. Jeden můj kolega ho tam už hodně dlouho honí a už je z toho úplně zničenej!“

Čert si znovu odplivl a ještě jednou si odkašlal: „A nebo zase: ‚Kam čert nemůže, tam nastrčí bábu!‘ Kde ty báby máme pořád brát, copak sme nějakej penzión, nebo co?!“ Čert se chvílku odmlčel, ale pak mluvil dál.

„A docela bych se divil, kdybych až se vrátím, nezakop' vo nějakou rozbitou flašku, nakřaplou střešní tašku, nebo vo nějakou učebnici. Tam už je toho fakt tolik... ehm, takže... chlapečku, vem si z toho ponaučení a už mě rači nevolej, nebo se z toho zblázním! Tfuj!“

Znovu jsem uviděl ten šedý kouř a čert zmizel. V tu chvíli přišla moje máma. Když viděla poplivaný koberec a ucítila pach spáleniny, křikla na mne rozčileně:

„Co jsi to tu k čertu vyváděl?!“

Radoslav Horák

5.A